

— Βεβαίως, υπέλαβεν ὁ νόμος, ἀλλὰ μὲ ἕνα πυροβολισμόν τυφεκίου δύναται τις εὐκόλως νὰ σᾶς στείλῃ μίαν σφαῖραν εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Βουρβόνος μειδιῶν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μουσερόν.

— Τρελλέ μου, εἶπεν, ὁμιλεῖς ὡς σοφός.

Ὁ Μουσερόν προσέκλινεν ἐδαφιαίως.

— Ἀνιχνεύων χθές, ἐξηκολούθησεν, ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβην τοῦ λεμβούχου τοῦ πύργου. Θὰ υπάγω λοιπὸν νὰ δανεισθῶ ἀπὸ αὐτόν, ἐν ἀγνοίᾳ του, πλήρη ἐνδυμασίαν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν φορεῖ τὰς ἑορτάς. Μὲ τὴν περιβολὴν ταύτην θὰ δυνηθῆτε, ἂν τὸ ἐγκρίνετε, νὰ περιδιαβάσετε ἐπὶ μίαν ὥραν παρὰ τὴν λίμνην, χωρὶς κἀνεὶς νὰ προσέξῃ εἰς ὑμᾶς.

— Ὡραία ἰδέα, κύρ Μουσερόν, εἶπε γελῶν ὁ στρατάρχης.

— Πηγαίνω καὶ θὰ σᾶς τὴν φέρω ἀμέσως, ἐκλαμπρότατε.

Καὶ ἀπῆλθε πάραυτα χωρὶς μάλιστα νὰ κλείσῃ ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, οἱ εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως καὶ αἱ κυραὶ τῆς μικρᾶς συνοδίας, ἀποσπυθέντες εἰς τὰ δι' αὐτὰς παρασκευασθέντα δωμάτια, ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύτατον. Μόνος ὁ βασιλεὺς, παρὰ τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ φύσιν, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ εὐρῆ ἡσυχίαν. Ἐσυλλογίζετο τὴν Κλοτίλδην, ἣν τῷ ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, ὡς διὰ μαγείας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθεώρει πλέον αὐτὴν ἰδικὴν του.

Εἰς μάτην ἐζήτηε ἐν τῷ ὕπνῳ καταφυγὴν ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου τούτου· μόλις τὰ βλέφαρά του ἐκλείοντο, θορυβῶδης ρογχαλισμὸς ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἐξήγειρεν αὐτόν, ἵνα τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ παράφρονα ὄνειροπολήματά του.

Ὁ ρογχαλίζων εἶνε ὁ νέος καὶ θαυμασιος ναύαρχος Βονιβέ. Εἰκοσάκις δ' ὁ Φραγκῆσκος ἐστράφη ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ, εἰκοσάκις ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, ἵνα μὴ ἀκούῃ τὸν μονότονον ἐκεῖνον ἦχον, ὅστις διήγειρε τὰ νεῦρά του, εἰς μάτην ὅμως.

Ἀπωλέσας τὴν ὑπομονὴν ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης του, φορῶν μόνον τὴν σκελεάν καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βονιβέ. Θέσας ἀμφοτέρως τὰς ρωμαλέας αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ εὐγενοῦς ἔσεισεν αὐτόν τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐκεῖνος τρομάξας ἠγέρθη καὶ ὤρμησας πρὸς τὸ ξίφος του ἐξιφούληκσεν. Ἄλλ' ὡς εἶδε τὸν βασιλέα :

— Πῶς! ὑμεῖς, Μεγαλειότατε; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος.

— Θές τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην του, γενναῖε Βονιβέ, εἶπεν ὁ Φραγκῆσκος γελῶν, διότι δὲν ἔρχομαι νὰ σοὶ κηρύξω τὸν πόλεμον· τούναντίον, ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω εἰρήνην.

— Εἰρήνην; ἐπανάλαβεν ὁ ναύαρχος, δὲν ἐννοῶ, καλῶς, Μεγαλειότατε.

— Ἀλλά, φίλε μου, μοὶ ἀφαιρεῖς τὸν ὕπνον ρογχαλίζων φοικωδῶς.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ ναύαρχος.

— Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνθέξω πλέον καὶ ἰδοὺ ἦλθα νὰ σ' ἐξυπνήσω.

— Μεγαλειότατε, σᾶς ἐξορκίζω, εἶπεν ὁ Βονιβέ, χάριν δι' αὐτὴν τὴν φορᾶν... οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀκουσίως κλείουσιν... ἀποθνήσκουν δι' ὕπνον.

— Πιθανόν, υπέλαβεν ὁ Φραγκῆσκος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ, θέλω νὰ μὲ συντροφεύσης. Ἐλα, ἐνδύσου ταχέως.

— Ἐνδύομαι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βονιβέ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθῶ, οὐδεὶς ἄλλος θὰ κοιμηθῇ.

Καὶ ἔψαυσεν ἀργυροῦν ἐλαττήριον κώδωνος, εὐρισκομένου ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, κειμένης παρὰ τὴν κλίνην του.

— Τί θὰ πράξῃς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ναυάρχου.

— Θὰ ἐξυπνήσω ὅλους ἐν τῷ πύργῳ, Μεγαλειότατε. Ὅταν ὁ βασιλεὺς δὲν κοιμάται, οὐδεὶς πρέπει νὰ κοιμάται, ἀπήντησεν μεθ' ὕφους, ὅπερ ἠννόησεν ὁ βασιλεὺς.

— Βονιβέ, φίλε μου, σὲ ἡγάπων πλείοτερον πρὸ ὀλίγου ρογχαλίζοντα.

— Ἄ! Μεγαλειότατε...

— Ἐξακολούθησε λοιπὸν τὸν ὕπνον σου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ περιδιαβάσω ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους τοῦ πύργου.

— Ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸ ἀπαιτεῖ, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ ναύαρχος, ὑπακούω.

Καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Καὶ πρὸ πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκῆσκος, μὴ βλέπεις κακὰ ὄνειρα.

— Θὰ προσπαθῆσω, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βονιβέ.

Φραγκῆσκος ὁ Ἀ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του δὴσθυμος.

— Ἴδου αὐλικοὶ! ἐπιθύρισε· τοῖς ἐπιδαφιλεύω τὰ πάντα, τιμάς, δόξαν, πλοῦτη καὶ δὲν δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς τὴν ἀφοσιώσιν των. Καὶ τί ἔχω νὰ περιμένω παρὰ τοῦ Βονιβέ, ὅστις οὐδὲν πλέον ἐλπίζει παρ' ἐμοῦ;

Καὶ ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον του Λάζαρον δὲ Σάλβα, ὅστις εὐρίσκετο εἰς παρακειμένην αἴθουσαν μετὰ δύο ἀκολουθῶν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Σ'

Τὸ ἀπροσδόκητον.

Πρωίαν τινά, κατόπιν ἐκδρομῆς, ὁ Βελτιστσεφ ἐκάθητο ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τραπέζα, φέρουσα τὰ πρὸς πρόγευμα ἐπιτήδια, καὶ διέτρεχε τὰς μόλις

ἐκ τοῦ ταχυδρομείου κομισθείσας ἐφημερίδας. Ἡ Λιουδμήλα παρεσκίαζε τὸν καφέ. Κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, μεταξὺ αὐτῶν ἐπεκράτει εἰρήνη καὶ συμποιοία, διότι ὁ Βιάζμινοφ, πρὸ πέντε ἡδὴ ἡμερῶν, εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ἔμελλε νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τινάς, χάριν ὑποθέσεών του.

Αἴφνης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀντήχησε κρότος ταχυδρομικῶν κωδωνίσκων, καὶ μετὰ δύο-τρία λεπτὰ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως εἰσῆλθον τρεῖς τρόικαι! Ἐν τῇ πρώτῃ ἐκάθητο ὁ ἀγροτικός ἀστυνόμος μετὰ τινος δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἕτερός τις καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ὁ γραμματεὺς. Δύο χωροφύλακες ἦσαν τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων θέσεων τῶν ἀμαξίων.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ὁ Βελτιστσεφ, καὶ αἴφνης ἐγένετο κᾶτωχος, θεωρήσας ἐπισταμένους τοὺς ἀπροσδοκῆτους ἐπισκέπτας.

— Λιουδμήλα... κατὶ δυσάρεστον, συμβαίνει, ταραχῶδως εἶπεν οὗτος δι' ἀδρανοῦς φωνῆς. Ἀστυνομίαν βλέπω, χωροφύλακας καὶ κάποιους ἄλλους... Τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε!

Αὕτη προσέδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐταράχθη ὡσαύτως. Ἐνόει ὡς ἐξ ἐνοστίκτου ὅτι εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἀφίξεως ταύτης, ἥτις οὐδὲν ὑπέσχετο ἀγαθόν, δεόν προπαντὸς νὰ φυλάξῃ τις τὴν ψυχρὰν ἡρεμίαν καὶ αὐτοσυντηρησίαν.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίνει, ἀπειθήθη αὕτη πρὸς τὸν σύζυγόν της περιβαλλοῦσα αὐτόν δι' ἐνθαρρυντικοῦ βλέμματος καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει νὰ εἴσαι ἡσυχος! ὅσον τὸ δυνατόν πλείοτεραν ἡσυχίαν! Συλλογίζου κάθε ἀπάντησίν σου, καὶ κυρίως νὰ ἔχῃς ἀνοικτὴν καὶ θαρραλέον τὸ ὕφος καὶ ἡσυχίαν!... Μὴ δειλιάς! λάβε θάρρος, φίλε μου, ἔρχονται πλέον!

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἠκούσθησαν ἡδὴ βηματισμοί. Ὁ ὑπηρέτης ἠμηνέωξε τὴν θύραν, ὅπως προειδοποίησεν τοὺς κυρίους του.

— Εἶνε περιττόν! εἶνε περιττόν, φίλτατε! ἐμπόδισεν αὐτόν ἐπιτακτικὴ τις φωνή. Εἰμποροῦμεν νὰ παρουσιασθῶμεν καὶ μόνοι μας.

Καὶ μετὰ ταῦτα, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον ὁ ἀγροτικός ἀστυνόμος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἔτι δὲ καὶ τρίτον πρόσωπον, φορῶν κομψὴν ὀδοιπορικὴν στολὴν καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα πιλίκιον τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ Λιουδμήλα προσεῖδε τὸν τελευταῖον τῶν εἰσελθόντων καὶ ἀκουσίως ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα, μετ' οὐ μικρᾶς ἐκπλήξεως.

Ἐνώπιον αὐτῆς ἴστατο ὁ Ἰβάν Βαντρικ.

Ἀλλὰ τί ἦτο λοιπὸν ὁ Βαντρικ οὗτος; Ἦτο αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Βαντρικ. Πᾶς μορφοσμός τοῦ προσώπου

του, πᾶν βλέμμα και πᾶσα κίνησις του, μάλιστα δὲ και πᾶσα πτυχή τῆς ἐνδυμασίας του ἤλεγχον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἰδιαιτέρας ἐκείνης σημασίας, ἣν ἐκλήθη νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ Ἰβᾶν Βαντρίκ. Ἦσθάνετο, ὅτι εἶνε ἡδὴ ἐπισημότης, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν κύριοι, δὲν εἶνε ἡ «ὑποτελεῖς του», πρόσθετος θεραπεία, και αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἐκτελεστής και κριτῆς τῶν ἀνθρωπίνων κριμάτων.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ! ἐπιθύρῃσεν οὗτος λίαν χαμηλοφώνως Ἐστάλην ἐκ Πετροπόλεως ὅπως προβῶ εἰς ἰδιαιτέραν ἀνάκρισιν. Ἄλλ' ἡμεῖς γνωρίζομεθα ἤδη και μάλιστα με ὑμᾶς! προσέθετο ἀποταθείς πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, οὐχὶ ἄνευ ὑπολανθανούσης δηκτικότητος.

— Χαίρω πολὺ, κύριοι! ἐπὶ τῇ ἰδιότητι φιλόφρονος οἰκοδεσπότη, ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ καθήσκατε, παρακαλῶ! Τώρα εἴθε ἀπὸ τὸν δρόμον και ὡς ἐκ τούτου ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς προσφέρωμεν ποτήριον τείου κτὶ πρόγευμα.

— Μὴ ἀνησυχῆτε! με ὕφος ἐπείγομένου ἠρνήθη ὁ Βαντρίκ, διατάξαμεν ἡδὴ τὰ περὶ τοῦ προγεύματός μας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ και δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ προγευματίσωμεν, διότι ὀφείλομεν νὰ προβῶμεν ἀμέσως εἰς ἔργον.

— Εἰς ἔργον; ἐλαφρῶς ἐκδηλῶν ἐκπλήξεως ὕφος ἐπέφερεν ὁ Βελτίστσεφ· κ' ἐγὼ ἐνόμιζον, κύριοι, ὅτι διερχόμενοι ἐντεῦθεν ἐσταθμεύσατε ἴν' ἀναπαυθῆτε, και σᾶς βεβαιῶ, πολὺ ἐχάρην διὰ τὸν καλὸν ἐρχομόν σας, εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν στενοχωρίαν μας. Μήπως ἐδῶ τριγύρω συμβαίνει ἰδιαιτερόν τι; περιφροντις ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν ἀγροτικὸν ἀστυνόμον, πρὸς δὲν ἦτο γνωστὸς ὡς γαιοκτῆμων τῆς περιφέρειας του.

— Ἡμεῖς ἤλθομεν ἐδῶ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, θλιθερῶς πως, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως μετ' ἐπισήμου ὕφους, παρετήρησεν ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος. . . Ὁ κύριος Βαντρίκ, ἐστάλη ἐδῶ ἐκ Πετροπόλεως με ἰδιαιτέραν ἐντολήν, προσέθετο οὗτος· και, βεβιασθὴν θὰ σᾶς εἰπῇ ὁ ἴδιος ὅ,τι εἶνε ἀνάγκη.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριοι, ἀφοῦ σᾶς βλέπω εἰς τὴν οἰκίαν μου, σημαίνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἀφορᾷ ἐμὲ ἀτομικῶς;

— Δὲν ἐλανθᾶσθητε! προσέκλινεν ἐλαφρῶς ὁ Βαντρίκ. Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα! εἶπε παρουσιάσας τῷ Βελτίστσεφ χάρτην, δὲν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ περικόμψου χαρτοφυλακίου του· ἐπὶ τῇ βᾶσει τούτου, ὀφείλω νὰ προβῶ εἰς ἄμεσον κατ' οἶκον ἔρευναν. Κύριε ἀστυνόμε, λάβετε τὸν κόπον νὰ διατάξετε νὰ εἰσαχθῶσιν οἱ ἀνθρωποὶ μας και ὁ γραμματεὺς.

— Ἐπιτρέψατε παρακαλῶ πρῶτον πάντων νὰ μάθωμεν, εἰς τί κατηγοροῦμαι; σύνοφρος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Διὰ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ἐξαδέλφου σας, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε τὰ κεφάλαιά του! εὐθέως κατὰ πρόσωπον, ἀνεκοίνωσεν ὁ Βαντρίκ, ἐξετάζων

τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ ἐπροξένει ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακοίνωσις.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ οὗτος.

— Πῶς; . . πῶς εἶπατε; διὰ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ἐξαδέλφου μου, με σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ τὰ κεφάλαιά του.

— Μάλιστα, κύριε Βελτίστσεφ.

— Τί παραλογισμὸς! συσπῶν τοὺς ὤμους ἀνεφώνησεν ὁ Πλάτων, μετὰ μειδιάματος, ἐν ᾧ ὑπεμφαίνεται και θλιψίς και ἐκπληξις και ἀγανάκτησις ἐπὶ προσβληθείσῃ τιμῇ και ἐμπαιγμὸς πρὸς τὴν προφανῆ ἀβασμιότητα τοσοῦτον βδελυρᾶς εἰκασίας.

— Οὐχ ἦττον, σεῖς ἐνοχοποιεῖσθε εἰς τοῦτο, ξηρῶς ἐπέφερεν ὁ Βαντρίκ.

— Και τί ἄλλο ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἢ ὅτι εὐκολώτατα ἔκαστος δύναται νὰ ἐνοχοποιηθῆ;

— Ἐγὼ δὲν θὰ διαφιλονικίσω ἂν ἀποδεικνύεται τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο. Ἐγὼ ἐστάλην ἐδῶ μόνον, ὅπως ἐνεργήσω προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν, τὰ λοιπὰ εἶνε ἔργον τοῦ δικαστηρίου!

— ὦ! ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶμαι καθ' ὀλοκληρίαν ἡσυχος! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ· ὀρίστε, κύριε εἰσαγγελεῦ, προβῆτε εἰς τὸ καθήκόν σας. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας!

— Κύριε ἀνθυπομοίραρχε, ἀπέταθη ὁ Βαντρίκ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς, παρακαλῶ ν' ἀπομονώσετε ἀμέσως τὴν κυρίαν Βελτίστσεφ και θέσετε αὐτὴν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ὅπως μὴ ὑπάρχη οὐδ' ἡ ἐλαχίστη συνάφεια πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Παρακαλῶ! προχωρήσα; κατὰ ἐν βῆμα εἶπεν ὁ Πλάτων. Μήπως ἡ σύζυγός μου ἐνοχοποιεῖται ὡσαύτως;

— Εἶνε ἀνάγκη, κατὰ τοὺς ἰδίους στοχασμούς μου, ἀπεκρίθη προσκλίνων ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἄλλ' αὐτὸ πλέον εἶνε βίβη! ἐφώνησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Κυρία, ὡς ἀνακριτῆς, δυνάμει τοῦ νόμου, ἔχω εἰς τοῦτο πλήρες δικαίωμα, ὡς ἐκ τούτου παρακαλῶ νὰ ὑπακούσετε.

— Ἐν τούτοις, κύριε, πρὸς ἐνοχοποίησιν ἀπαιτοῦνται κάποιαι ἀποδείξεις, μετ' εὐσταθείας και συναισθήσεως τοῦ δικαίωμάτος της, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λιουδμήλα. Σεῖς δὲ πρὶν ἢ προβῆτε εἰς ἔρευναν και ἀνάκρισιν φέρεσθε πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς ἀποδειγμένους ἐγκληματίας! . . . Και πρῶτον, ἐγὼ, ὡς οἰκοδέσποινα, ἐπιθυμῶ νὰ παρευρίσκωμαι εἰς τὴν ἔρευνάν σας· δεύτερον δέ, δεῖξατέ μου τί ἔγγραφα ἔχετε; θέλω νὰ μάθω εἰς τί ἐνοχοποιούμαι και δυνάμει τίνος διατάγματος;

— Αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλω νὰ ἐξετάσω.

— Εἰς τοῦτο δὲν σᾶς ἐμποδίζω, συνήνεσεν ἡ Λιουδμήλα, φρονῶ ὅμως ὅτι οὐδαίς νόμος σᾶς διδὲι τὸ δικαίωμα νὰ στερῆτε τὴν ἐλευθερίαν γυναικὸς ἐκ μόνης τῆς εἰκασίας σας. Ἄν εἴθε σεῖς ἐντεταλμένος νὰ μᾶς θέσετε ὑπὸ κράτησιν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν πιστεύω, ἔχομεν και ἡμεῖς τὴν τιμὴν μας, τὸ ὄνομά μας, τὸ ὅποιον

εἰς πάντας εἶνε γνωστὸν, και τὰ ὅποια περὶ πολλοῦ ποιούμεθα, θέτοντες ὅμως ἡμᾶς ὑπὸ κράτησιν, θὰ προσάψετε ἡμῖν κηλίδα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κοινωρίας.

— Κυρία, τολμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ἐμειδίασε χαιρεκάκως ὁ Βαντρίκ, τολμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι δὲν εἶνε ποσῶς κράτησις, παρὰ μόνον προφυλακτικὸν μέτρον, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ σᾶς προσάψῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην κηλίδα και τὸ ὅποιον θὰ διακόψω ἀμέσως, ἂν ἄλλως τε δὲν λάβω ἀνάγκη.

— Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶναι κτήμά μου, διὰ τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω, ἐπιθυμῶ νὰ παραστῶ εἰς τὴν ἔρευναν! ἐπιμόνως ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαγορεύσω τοῦτο! ἀβροφρόνως ὑποκλιθεὶς εἶπεν αὐτῇ ὁ Βαντρίκ, και αὐθαρῆ προέβη εἰς ἔργον.

Διὰ τὴν Λιουδμήλαν ἦτο λίαν σοβαρὸν τὸ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν ἔρευναν, ὅπως μὴ ἀποχωρισθῆ τοῦ συζύγου της, ἔστω και κατὰ τὰς πρώτας ταύτας στιγμάς.

Αὐστηροτάτη ἔρευνα, διαρκέσασα τέσσαρς κατὰ συνέχειαν ὥρας, οὐδὲν ἔφερεν ἀποτέλεσμα· οὐδὲν ὑποπτον πρᾶγμα, οὐδὲν ἐνοχοποιητικὸν τεμάχιον χάρτου εὐρέθη. Μεταξὺ διαφόρων ἐγγράφων ἀνεῦρεν ὁ Βαντρίκ, ἐν τινι πυξιδίῳ τοῦ Βελτίστσεφ, τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Μαξίμου Γρηγόρεβιτς, ἐκ διακυσίων πεντήκοντα χιλιάδων.

— Τί ἔγγραφον εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν οὗτος νομίζων ὅτι ἡ εὐεργέτις μοῖρα ἴσως ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἐνός ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων μίτων τῆς ὑποθέσεως.

— ὦ; βλέπετε, ἀποδείξις, ἡσύχως ἀπεκρίθη ὁ Βαντρίκ.

— Και διατί εὐρίσκεται εἰς χεῖράς σας;

— Διότι μοὶ ἐδόθη παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου μου και ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Μήπως τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα χρήματα δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη;

— Ἄν εἶχον ληφθῆ, νομίζω, ὅτι δὲν θὰ εἶχον τὴν ἀπόδειξιν, ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκειται εἰς χεῖράς μου, πιθανῶς, ἐγένετο τοῦτο ὅπως ἐπωφεληθῶ τῶν κεφαλαίων του, μετὰ θλιβερᾶς εἰρωνείας παρετήρησεν ὁ Πλάτων.

— Διατελεῖτε εἰς ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς χήρας τοῦ ἐξαδέλφου σας; ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ περατώσας ἡδὴ τὴν ἔρευνάν του.

— Μάλιστα, ἀμετάβλητος ἐπεβεβαίωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τί εἶδους ἀλληλογραφία ἦτο αὕτη;

— Μμ. . . πῶς νὰ σᾶς εἰπῶ. . . περὶ συμφερόντων, διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου μου ὅλοι αἱ ὑποθέσεις ἐπεβάρυνον ἐξαιρετικῶς ἐμὲ μόνον. Εἰς τὰς ἐπιστολάς μας, ἐφ' ὅσον ἐνθυμούμαι, τίποτε ἰδιαιτέρα δὲν εἶχομεν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, παρακαλῶ, νὰ μοὶ φέρετε τὰς ἐπιστολάς τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ, ὅσαι ἀπευθύνοντο πρὸς ὑμᾶς;

— Δυστυχῶς, μ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν μου, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον.

— Πῶς τοῦτο; ταχέως ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς.

— Διότι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί, δὲν ἦσαν τόσον συχναὶ καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχη ἐξ αὐτῶν οὔτε ἓν φύλλον.

— Ὡστε λοιπὸν τὰς κατεστρέψατε.

— Δηλαδή, ὄχι, ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, οὐδεμίαν εἶχον ἀφορμὴν νὰ τὰς κακαστρέψω· ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ κρατῶ οἰασδήποτε ἐπιστολάς, ἐκτὸς τῶν ἀφορωσῶν ὑποθέσεις ἐμπορικὰς, ἄλλως θὰ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἔχω ὀλόκληρον ἀρχεῖον διὰ παρομοίαν, ἀσήμαντον ἀλληλογραφίαν.

— Τώρα, κυρία, ἡ ἔρευνα ἐτελείωσε, καί, συγγνώμην, ὀφείλω νὰ σὰς ἀπομακρύνω, ἀπετάθη ὁ Βαντρικὸς πρὸς τὴν Λιουδμήλαν. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βλέπετε τὸν σύζυγόν σας ἄλλως ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ μου.

Οὐδὲ λέξιν εἰπούσα ἡ Λιουδμήλα, μετὰ ὑπερηφάνου ἡρεμίας, συνοδευομένη ὑπὸ χωροφύλακος, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ πρῶτον :

Ο ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ

Διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθησε :

— Δὲν μοῦ πιστεύετε ... τὸ βλέπω ... καὶ ὁμῶς πρέπει νὰ μοῦ πιστεύετε . . . Κύριε Λουκιανέ Βιλλεδιού, αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθητε προχθές, εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, τοῦ πατρός σας, τοῦ ἐραστοῦ τῆς κομῆσης Μαργαρίτας. Ὁ πατήρ σας δὲν ἀπέθανεν, ὡς πιστεύετε, πνιγὴς τυχαίως εἰς τὸν Λεῖγγρα . . . Ἐδολοφονήθη τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὑπὸ τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης . . . Αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε . . . αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς ἀποδείξω . . . ἀλλὰ δὲν ἤλθετε . . . καὶ τώρα εἶναι πολὺ ἀργά! . . .

Ὁ Λουκιανὸς εἶχε τὴν ὄψιν πτώματος . . . καὶ ὁμῶς προσεπάθησε ν' ἀπαντήσῃ καγχάζων, καὶ ἐψιθύρισεν :

— Εἶναι ἀθλία ἡ κωμωδία αὐτὴ τὴν ὁποίαν παίζετε, δεσποινίς.

— Ἄ! ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, δὲν μὲ πιστεύετε; . . . ἔχετε δίκαιον! Δὲν σὰς ἀπέδειξα τίποτε ἀκόμη . . . καὶ μὲ ἐκ-

λαμβάνετε ἢ ὡς τρελλὴν ἢ ὡς ψεύστριαν . . . Λοιπὸν λάβετε, κύριε, ἀναγνώσατε, καὶ πιστεύσατε.

Καὶ ἐξαγαούσα τὰς ἐπιστολάς τῆς κομῆσης, ἔτεινεν αὐτὰς εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅστις τὰς ἔλαβε, τρεμούσῃ χειρὶ, καὶ διέτρεξεν αὐτὰς ἔντρομος. Καθ' ὅσον δ' ἀνεγίνωσκε, τὸ πρόσωπόν του καθίστατο πελιδνὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστέλλοντο ὑπερμέτρως.

— Λοιπὸν, κύριε. — ἠρώτησεν ἡ ἀμειλικτος Ἰωάννα — ἀμφιβόλλετε ἀκόμη;

— Καὶ ἰσχυρίζεσθε, — ἐφέλλισεν ὁ Λουκιανὸς διὰ φωνῆς πνιγομένης — ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί ἐγίνωσκε τὸν ἔνοχον ἔρωτα, τοῦ ὁποίου αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἶναι ἡ ἀπόδειξις;

— Ἄν δὲν τὸν ἐγνώριζε, διατί ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα σας;

— Ἐδολοφόνησε;

— Ναί, κύριε, ἐδολοφόνησε . . . καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν . . . ἀλλὰ πολλῶ φοβερωτέραν . . .

Ὁ ὑποκόμητος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἀναυδός, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

— Ὅχι! — ἀνέκραξεν — Ὅχι! . . . Εἶναι ἀδύνατον! . . . Ὅσον καὶ ἂν βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεύσω . . . Ποτέ ὁ κόμητος Δεβεζαί δὲν θὰ ἔπραττεν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα νὰ νυμφεύσῃ δύο ἀδελφούς! . . . Ἄς ὑπάγωμεν, Μαγδαληνή, εἰς τὸν πατέρα σας, . . . ἄς ὑπάγωμεν νὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὸν ὅλα αὐτὰ . . . αὐτὸς θὰ μὰς ἐξηγήσῃ τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστήριον!

Καὶ ὁ ὑποκόμητος, ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸν πύργον.

— Πηγαίνετε! — ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα. Νέα συμφορὰ σὰς περιμένει.

Καὶ ἠκολούθησεν αὐτοὺς μακρόθεν.

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Μαγδαληνή, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ πύργου ἔμειναν ὡς κεραυνόπληκτοι.

Ἄμαξα ταχυδρομικὴ ἐστάθμευε παρὰ τὴν κλίμακα. Οἱ ὑπηρεταὶ ἔντρομοι ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν εἴσοδον τῶν μαγειρείων. Δύο ἔφιπποι χωροφύλακες, τὸ πυροβόλον ἔχοντες ἐπ' ὤμου, ἦσαν ἐν τῇ αὐλῇ, ἐνῶ ἄλλοι ἐστάθμευσαν φρουροῦντες παρὰ τὰς ἐξόδους.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή, τί συμβαίνει; . . . φοβοῦμαι.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ στηρίζων τὴν κλονιζομένην σύζυγόν του ἀνήλθε τὴν κλίμακα.

Χωροφύλαξ ἔφρουρει παρὰ τὴν θύραν τοῦ προδόμου.

Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ.

— Δὲν ἐμβαίνουν — εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, φράξας αὐτῷ τὴν εἴσοδον.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε — ἀπήντησεν ὁ νέος, οὐ ἡ φωνὴ ἔτρεμεν — εἶμαι ὁ ὑποκόμητος Βιλλεδιού, ὁ γαμβρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί . . . ἐγὼ δὲ καὶ ἡ σύζυγός μου ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἰσέλθωμεν.

— Ἀπαγορεύεται . . .

— Ἀλλὰ . . .

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγὴ . . . ὀμιλήσατε μὲ τὸν ἐνωμοτάρχην.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὴν αὐλὴν, πλησίον εἰς τὴν ἀμαξάν.

Ὁ Λουκιανὸς κατῆλθεν αὐθις τὴν κλίμακα, φέρων σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Μαγδαληνήν, καὶ πλησιάζας εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην εἶπε :

— Κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατε νὰ εἰσέλθωμεν ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου εἰς τὸν πύργον.

— Ἀπαγορεύεται — εἶπε ξηρῶς ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Διατί;

— Διαταγὴ τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ διαταγὴ αὕτη;

— Ἐρωτήσατε ἐκεῖνον ὅπου τὴν ἔδωκε.

— Κύριε, μοὶ ὀμιλεῖτε μὲ τρόπον . . .

— Ὅμιλῶ καθὼς μοῦ ἀρέσει . . . Μακρὰ! . . .

Οὐδεὶς δύναται νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἀδρανούς ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις καλεῖται χωροφύλαξ.

Οἱ δύο νέοι ἀπεμακρύνθησαν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλειπούσας. Ὁ Λουκιανὸς, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ἄλσος καὶ τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς πόας. Ἐβλεπε τὰ συμβαινόντα, ἐπιθεβαιούντα τοὺς φοβεροὺς λόγους τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, καὶ ἐσκέπτετο :

— Ἐνυμφεύθη πράγματι τὴν ἀδελφὴν μου; Ἡ σύζυγός μου εἶναι θυγάτηρ τοῦ δολοφονήσαντος τὸν πατέρα μου;

Καὶ οὐδεμία καθησυχαστικὴ ἀπάντησις ἠδύνατο νὰ δοθῇ εἰς τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρωτήσεις.

ΛΗ'

Ὁ Εἰσαγγελεύς

Ἐνῶ συνέβαινεν ἐν τῷ ἄλσει ἡ μεταξὺ Λουκιανοῦ, Μαγδαληνῆς καὶ Ἰωάννας σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν, τρεῖς ἄνθρωποι κατελθόντες τῆς ἀμάξης εἰσῆλθον εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Οὗτοι ἦσαν ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτὴς καὶ εἰς γραμματεὺς.

Ὁ εἰσαγγελεύς, εὐνοούμενος τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ, οὐ εἶχε νυμφεῦθῃ τὴν ἐξαδέλφην, ἐκαλεῖτο Πεσελιέρ. Νοήμων καὶ εὐπαιδευτος, ἦτο ἀβρότατος περὶ τοὺς τρόπους. Ὡς ἐκ τούτου, ἀπέναντι καταγγελίας τόσον κεραυνοβόλου, προσβαλοῦσης αἰφνιδίως ἄνδρα μεγίστης ἀπολαύοντα ὑπολήψεως καὶ χρηστότατον θεωρούμενον, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος, ἀντὶ νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως.

Ὁ ἀνακριτὴς ὁμοίως πρὸς πάντας σχεδὸν τοὺς ἀνακριτὰς τῆς ὑψηλίου. Ἦτο εὐφυῆς, ἀλλ' ἠρέσκετο εἰς τοὺς σκοτίους ἐλιγμούς, δι' ὧν ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο μόνον ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθειαν. Δι' αὐτὸν ἕκαστος κατηγορούμενος ἦτο καὶ ἔνοχος. Τὰ μέλη δὲ τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐθεώρουν τοὺς λόγους του ὡς χρησμούς.